

Trine tog hånd om fars hjerte.

Af Henrik Helmer Petersen

Hjerteflimmer, bryst smerter og manglende kræfter havde plaget Ole Elmer Christensen i 20 år, da han omsider føjede sin datter og lagde sig på briksen hos en akupunktør. Hvad med at blive fysioterapeut? Sådan foreslog Ole flere gange sin datter, da hun i midten af 1990'erne havde bekendtgjort, at hun ville være zoneterapeut. Men Trine lyttede ikke til sin far. Hun ville være alternativ behandler, også selvom Ole hellere havde set, at hun tog en mere "sikker" uddannelse. Og det var jeg godt ærgerlig over, erkender Ole Elmer Christensen, 70 år. Han er pensioneret ingeniør og akademisk skolet. Han sidder i hans og hans hustru, Anne-Lises hyggelige parcelhus i Slangerup i Nordsjælland. Væggene mellem børneværelserne slog han ned for et par år siden, og i stedet har han og Anne-Lise indrettet to stuer en suite med glasdøre i mellem. Væggen til køkkenet er også væk, og 70'er villaen lader i det hele taget ikke nybyggede boliger meget efter indretningsmæssigt. I haven er der nydeligt anlagte bede med hortensia og forskellige stauder, og mange steder er bedene omkranset af store sten. Dem lagde Ole denne sommer, og det kan han indirekte takkedatterens uddannelse for. Hun er på besøg i dag, og det var Trines råd om at søge hjælp i den alternative verden hos en akupunktør, der gjorde, at Ole i dag føler sig rask og har fået kræfterne igen efter 20 årshjertesygdom. Det ligger desværre til familien at få hjerteproblemer, fortæller Ole og nævner, at en af hans brødre faldt om og døde af et hjertestop under en løbetur som 50-årig. Men Ole har svømmet, løbet og cyklet som ivrig sportsmand gennem mange år, og han troede, at han levede det sunde liv – selvom han også har været overvægtig og stresset i perioder. Han fik de første hjerteproblemer på en skitur i Norge i 1986, og de følgende 20 år var hjerteflimmeret såkaldt atrieflimmer med svimmelhed, bryst smerter, åndenød og fornemmelsen af, at kræfterne ikke strakte til, en del af hans liv. Det bekymrede familien at mit hjerte indimellem kunne springe slag over, og andre gange kunne det slå dobbelt så hurtigt, som det plejede. Det var meget ubehageligt, men jeg kunne få det tilbage i normal rytme ved at sætte mig ned i nogle timer. Derfor tog jeg det roligt, beretter han og siger, at han aldrig har været den, der har lidt af dødsangst. – Til gengæld har jeg kunnet se, at Anne-Lise og Trine, og mine tre børn, Helle og Ann og Lars fra mit første ægteskab har været bekymret for mig. Jeg ville ikke gøre dem kede af det, derfor gik jeg stille med dørene, når jeg havde det dårligt. Hans datter, 35-årige Trine Elmer Karpf nikker og hendes blik til faderen er direkte og siger mindst ligeså meget som ordene. Det har ikke været rart at se sin far miste den livsenergi, han ellers altid har haft så meget af. Det har gjort ondt, og jeg har været ked af det, når jeg har besøgt ham på dårlige dage.

I januar 2006 gik det galt. Ole fik en blodprop i hjertet og måtte akut have en ballonudvidelse af kranspulsåren for at overleve. Det gik godt, men efter operationen fortsatte hjerteflimmeret med fornyet styrke. Trine husker foråret 2006 som et mareridt. Jeg var hunderød for min fars liv, indrømmer hun. – Jeg gjorde det til en fast vane at ringe til ham hver dag ved frokosttid, mens min mor var på arbejde, – bare for at sikre mig, at han havde det godt. Ole og Anne-Lise aflyste sommerferien på Mallorca det år, og tre gange udviklede hjerteflimmer sig så alvorlig, at Ole måtte på sygehuset. Det var på det tidspunkt, at Trine trådte i karakter. Jeg læste en artikel i et blad om Anne Johannessen, der er uddannet hjertesyggeplejerske og nu arbejder som akupunktør med klinik i Værløse og Roskilde. Artiklen fortalte, at akupunktur kan gøre meget for hjertesygge, og med min uddannelse som zoneterapeut kunne jeg hurtigt følge den tankegang. Det skulle min far prøve, bestemte jeg mig for. Men hvordan får man en

videnskabeligt uddannet, ældre herre med til en alternativ behandler? Trine vidste, at det var det springende punkt.-Da han var indlagt tredje gang efter sin blodprop, bestilte jeg en behandling til ham, uden at han vidste det. Det fortalte jeg ham, da han kom hjem fra sygehuset. Akupunktoren virker, Ole kigger på sin datter. Hans øjne er milde af taknemlighed. I dag føler han det ikke som det overgreb, som han følte det den gang. Jeg tog kun med for at glæde Trine. Når nu hun havde gjort sig den umage, ville jeg ikke svigte hende. Men havde hun spurgt mig, om hun skulle bestille en tid til mig, havde jeg slået det hen, med giver han. Jeg troede ikke på nogen virkning af akupunktur, og jeg drømte ikke om at få stukket nåle i mig. Jeg holder af ting, der kan bevises. Trines ansigt lyser af en indre glød ved tanken om den spirende sommerdag i 2006, meget billedligt Danmarks befrielsesdag den 5. maj hvor hun og faderen sammen kørte til Anne Johannessens klinik i Værløse. Ole fik nåle stukket i ryggen, i brystet, i arme og i ben, og miraklet skete. Han syntes, at han kunne fornemme en bedring. Først og fremmest fik han dog tilliden til at komme igen. Det er halvandet år siden, og Ole går stadig til akupunktur. Nu kun en gang om måneden som en slags vedligeholdelse.-Og det er helt fantastisk, stråler han lykkelig. Jeg har ikke haft det mindste hjerteflimmer siden den første behandling. En del af den medicin, jeg fik, er jeg i samråd med min læge trappet ud af, og generelt opfatter jeg mig slet ikke som syg mere. Trine kunne ikke ønske sig det bedre.-I dag har jeg ikke længere behov for at ringe dagligt til min far for at høre, om han har det godt. Og jeg farer heller ikke længere sammen med et sæt, hvis min mor ringer til mig på et uventet tidspunkt. I det hele taget har jeg fået en helt anden ro i sindet. Ja, det har hele familien. Denne sommer kørte Ole og Anne-Lise i bil på sommerferie i Alsace i Frankrig. Ole har været på cykeltur med nogle venner i Jylland, han har lagt haven om med store, tunge sten, og han dyrker igen motion på højt niveau. Jeg føler mig som en 50-årig, bekendtgør han og tilføjer, at han også er glad for sin læge og trykved at komme til halvårlig kontrol hos hende.-Men faktum er, at akupunktoren har virket. Derfor bliver jeg ved med at få behandlinger og arbejder også i Hjerteforeningens regi på at udbrede kendskabet til den behandlingsform.-Tænk, hvi sdet også kan hjælpe andre, så vil miraklet være endnu større, smiler han.